

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput IV. Originale peccatum contrahi etiam à filiis Baptizatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83656](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83656)

quod ideo Salvatoris gratia creditur necessaria, ut vitium inolitum auferatur per ejus virtutem, qui ex origine vitia-

tam mutare potest, & sanare naturam, ait S. P. Augustinus initio 2. libri contra Julianum.

CAPUT IV.

Originale peccatum contrahi etiam à filiis Baptizatorum.

SUMMARIUM.

1. Opinio catholica adducitur.
2. Probatur conclusio.

3. 4. 5. 6. Variæ objectiones solvantur.

1.
Opinio Catholica adducitur.

EST ergo Catholica fides etiam in Sanctorum filios originale peccatum transire, ut supra adversus Pelagianos disputatum est. Non enim fideles generant in quantum sunt filii Dei: sed quemadmodum ex olea gignitur oleaster, atque ex tritico mundo frumentum cum paleis, ita generantur à sanctificatis conjugibus filii iræ. Incidunt tamen in Pelagianam hæresim Novatores: quorum tenent aliqui filios regeneratorum ad hæreditatem novi fœderis pertinere, & solum tingi baptismatis lavacro, ut tanquam membra in unum Ecclesiæ corpus coaptentur. Ita sentire videtur Calvinus lib. iv. Instit. cap. 16. n. 24. & in Antid. Conc. Trid. Zwinglius in lib. de baptismo, & Bucerus in cap. 3. Mat. Eadem est sententia Theodori Beze, qui Comm. in cap. 7. Epist. 1. ad Corinth. traducem sanctificationis & gratiæ ex Parentibus in filios propugnat. De hac hæresi, quoniam præcedentibus momentis omnibus profligatur, dicam perbrevis.

2.
Probatur conclusio.

PROPOSITIO. Etiam ad filios Fidelium peccatum originale pertransit. Etenim Scripturarum testimonia producta cap. 1. & secundo universalia sunt, omnesque Adæ posteros statâ, ordinatâque lege comprehendunt. Dixi autem *ordinata lege*, ne quis me existimet erga purissimam Dei Matrem iniquum, quasi piam, vulgatamque de singulari ejus præsevatione sententiam velim adversus seita Pontificum controvertere. Deinde: Erat David fidelibus & circumcisis parentibus procreatus; & nihilominus *in iniquitatibus*, inquit, *conceptus sum*; usus plurali numero, non Hebræorum consuetudine, ut visum P. Simonnet Tract. v. disp. v. art. 4. cum in Hebræo potius singulare nomen occurrat; sed quoniam in uno Adæ delicto plurima continentur. Ad hæc Apostolus ex Hebræorum genere, & ex tribu Benja-

min, scribit de seipso ad Ephesios cap. 11. 3. *Eramus natura filii iræ, sicut & ceteri.* Præterea ex Hæreticorum confessione filii Sanctorum baptizandi sunt. At quicumque baptizatur, in Christi mortem, & in remissionem peccatorum baptizari, superius probatum est. Rursus ob manifestam Christi assertionem Joan. 111. 3. *Nisi quis renatus fuerit, &c.* fatebantur Pelagiani infantes non regeneratos baptismate à regno cœlorum excludi. Sunt ergo Navatores Pelagianis deteriores ac magis, magisque improbi, si aliquos non baptizatos ad novi fœderis hæreditatem adsciscant. Item Ecclesiastica consuetudine etiam pueri fidelium ante regenerationis lavacrum exorcizantur: igitur & isti dæmonis mancipia nascuntur. Amplius: Ex opinione Calvinii baptizantur Christianorum filii, ut fiant Ecclesiæ membra. Nisi ergo baptizentur, non pertinent ad corpus Christi, nec in cœlis cum capite regnare poterunt. Postremo tradunt Patres, singulis necessarium esse baptismum *propter contagium mortis antiquæ*, ut in Epistola ad Iridum loquitur Cyprianus. Vide Bellarminum de Baptismo cap. 4. & De Amiff. Gratiæ lib. iv. cap. 14. Definita est hæc propositio à Tridentina Synodo sessione v. can. 4. ac per scripta primum ab Augustino lib. 111. de Peccator. meritis cap. xii. num. 21. ubi hæc habet: *Nec parvuli de quibuslibet sanctis, justisque procreati originalis peccati reatu absolvuntur, nisi in Christo fuerint baptizati.* Et de peccato originali cap. xi. num. 45. *Regeneratus quippe non regenerat filios carnis, sed generat: ac per hoc in eos non quod regeneratus, sed quod generatus est, transiit. Sic igitur sive reus infidelis, sive absolutus fidelis non regenerat absolutos uterque, sed reos, quomodo non solum oleastri, sed etiam olea semina, non oleas generant, sed oleastros.*

Ita

Ita docet etiam lib. 1. de ferm. Domini in monte cap. 16. lib. vii. contra Jul. cap. 3. aliisque in locis pluribus.

3. *Obiectio 1.* Opp. 1. Apost. ad Hebr. vii. 5. scribit Levi, dum in lumbis Abraham erat, decimatum quidem esse, at postea natum decimas accepisse. Ita ergo filii promissionis, qui in femore protoparentis pravaricatores reputati sunt, à genitore fideli actu procreati censendi erunt ab antiquo reatu soluti.

Solvitur. Resp. nego conseq. Non enim propterea Levi postea non fuit decimatus, quia jam fuerat decimatus in lumbis Abraham, sed quia sic ordinatus est bonore Sacerdotii, ut acciperet decimas, non praberet, alioquin nec ceteri fratres ejus decimarentur, quia & ipsi in lumbis Abraham à Melchisedech jam fuerant decimati. Ita Augustinus lib. 11. de Peccator. meritis cap. 25. num. 39. Et quidem Apostolum de Sacerdotii dignitate eo loco sermonem instituisse, ut comparatione Levitici ostenderet quantum præcellat Sacerdotium Christi secundum ordinem Melchisedech eoquod is decimas accepit à Levi, res est per se manifesta.

4. *Obiectio 2.* Opp. 2. At idem Apostolus ad Rom. xi. 16. ait: Quod si delibatio sancta est, & massa: & si radix sancta, & rami.

Resp. alloqui Apostolum Christi fideles vocatos à Gentibus, ne se à Judæis ad Christum converfis segregarent. Aspernabantur enim illi ex circumcisione fideles, quod hi olim legis ritibus addicti fuerint; & reprobatis Israelitis, quasi ramis fractis, Christo Gentes insitæ fuerint. Hos ergo ad fraternitatem revocans utitur Paulus duplici comparatione. Prior est ex oblatione primitiarum, de qua Deuteron. xvi. 11. 4. & xxvi. 3. oblati enim primitiis, cunctis frugibus vesci licebat: atque ita regeneratione per baptismum facta, debent Judæi simul & Gentiles mutua consuetudine uti. Altera similitudo est ramorum, qui debent eidem trunco herere, nec insitione jam facta, ex arbore materna defringi. Erant Judæi ad Christum conversi rami arboris, cujus radix sancta erat, id est, ex Moisaica lege; atque hæc arbor per Christi mortem à vetustate fuerat purgata, Ceteri Judæorum, quasi rami fracti, sunt ab arbore excisi; Gentiles, cum oleastri essent, cum prioribus socii radicis tacti sunt, & in olivam inserti. Hi ergo, id est Gentiles, gloriari non debent adversus ramos: sed si ad eandem radicem spectant, hoc est, religionem ac fidem, una pinguedinis olivæ, nimirum chari-

R. P. Berti Theol. Tom. III.

tatis, fieri participes: si autem fracti sunt, id est, propter incredulitatem à Christo alieni; non debent altum sapere, sed stare in fide ac timore, ne Deus ex Gentilitate vocatos abiciat, dum nec naturalibus ramis, nempe Judæis ipsis pepercit. Radix ergo, & delibatio sancta Christianam Religionem significat, & rami ac massa fideles omnes baptismate regeneratos.

Ob 3. idem Apostolus in 1. ad Corinth. cap. vii. 14. ait: Sanctificatus est enim vir infidelis per mulierem fidem, & sanctificata est mulier infidelis per virum fidem: alioquin filii vestri immundi essent, nunc autem sancti sunt.

5. *Obiectio 3.* tollitur,

Resp. in Corinthiaca Ecclesia fuisse eo tempore faminas, quæ infidelium virorum congressum vitarent, & viros similiter, qui uxores infideles, quasi scorta adversarentur: ex quo duo maxima incommoda consequebantur; unum, quod facto conjugatorum divortio nonnulli filii legitimi habebantur tanquam spurii & adulterini; aliud, quod pueri baptizati apud alterum ex parentibus infidelem commemorantes, illius exemplo ad idololatriam declinabant. Monet ergo Paulus ne ab altero consentiente conjux fidelis discedat; ut simul cohabitando unius sanctitas & cohortatio alium reducat ad frugem, & à fideli marito, aut uxore nati in Christi religione contineantur. Jam enim erant parvuli Christiani, qui sive auctore uno ex parentibus, sive utroque consentiente sanctificati erant: quod non fieret, si uno credente dissociaretur conjugium, & non toleraretur infidelitas conjugis usque ad opportunitatem credendi. Ita Augustinus lib. 1. de ferm. Dom. cap. xvi. num. 45. In secundo autem de Peccatorum merit. cap. 26. num. 42. animadvertit, quod Apostolus eodem loco dicit conjuges infideles in conjugibus fidelibus sanctificari, (est enim in græco ἐν τῇ γυναίκα, & ἐν τῷ ἀνδρὶ.) Atqui uxor infidelis non sanctificatur per maritum fidem, nisi baptizetur: ergo & filii, nisi baptismate regenerentur sancti non erunt. Non optior (inquit S. P.) quisquam tam infideliter intelligit, ut ob hoc existimet etiam maritum christianum, quia christiana fuerit uxor ejus, neque iam baptizari oportere, & ad peccatorum remissionem pervenisse, & in regnum celorum esse intraturum, quia sanctificatus dictus est in uxore. Vide & lib. iii. cap. xii. num. 21. Uno verbo nego ab Apostolo dici Sanctos Christianorum filios nondum regeneratos,

Opp.

6. Objectio 4. sublevatur.

Opp. 4. Christiani deputantur in semen Abraham: At Genes. xvii. 7. Deus pollicitus est futurum se Deum tam Abraham, quam seminis ejus: Ergo est Deus, & quidem sempiterno foedere, omnium qui ex Christiani parentis semine procreantur.

Resp. dist. ma. Deputantur in semen Abraham secundum carnem, & ob generationem, nego: secundum fidem & propter baptismum, conc. *Qui filii sunt promissionis, asstimentur in semine*, Inquit Apost. ad Rom. ix. 8. & ad Galat. iii. 7. *Qui ex fide sunt, ii sunt filii Abraham*. Falla est etiam minor universaliter accepta; nam filii Abraham

non circumcisi ex eodem cap. Gen. v. 14. ad sempiternum Dei foedus non pertinebant: itaque nec filii Christianorum non baptizati. Censentur enim in Adam donec sint per baptismum regenerati; *Et licet hoc totum Christus persolverit in se*

Contraxit quantum percussa in stirpe propago:

Attamen Auctoris vitio, qui debita letbi

Instituit, morbosque suis ac funera misit,

Vivit peccati moribunda in carne citatrix.

Alc. Avitus lib. 1. de initio Mundi cap. 1.

CAPUT V.

In quo consistat Originalis peccati natura.

SUMMARIUM.

1. Varioꝝ sententiæ referuntur.
2. Opinio Illyrici reprobat.
3. 4. 5. & 6. Refutantur fundamenta contraria.
7. Originale non est peccatum Adami personale.

8. Objectio contraria solvit.
9. Statuitur conclusio.
10. 11. 12. 13. 14. 15. & 16. Eadem probatur.
17. Uique 21. solvuntur variæ objectiones.

1. Varioꝝ sententiæ referuntur.

QUÆSTIONEM satis obscuram agredimur ob diversas Catholicorum, atque Hæreticorum opiniones. Matthias enim Illyricus Centuriarum Magdeburgensium præcipuus compilator, ac Lutheranorum, qui rigidiores dicuntur, antesignanus peccatum originale asseruit malam esse substantiam. Novatores reliqui communiter illud in ipsa concupiscentia constituunt, ita, ut in renatis, in quibus remanet fomes concupiscentiæ: originalis reatus nequeat deleri, sed tegatur tantummodo, nec imputetur. Ex Catholicis vero quidam affirmarunt nihil esse aliud, quam ipsum peccatum Adæ, à quo pravariatores posterius omnes denominentur: quæ est singularis Alberti Pighii & Catharini sententia. Recentiores affirmant nihil esse præter privationem originalis iustitiæ, post Anselmum in lib. de Conceptu Virginis cap. 2. Noster Ariminenfis, cui subscribunt Gabriel, & Henricus de Gandavo, in 2. dist. 30. q. 1. art. 2. ait originale peccatum esse ipsam concupiscentiam cum reatu, sive vitium ex morbida qualitate contractum. Thomistæ, præsertim Gonet. disp. 7. de Peccat. Origin. art. 5. Contens. dissert. 2. de Peccat. cap. 2. spec. 3. Salmanticensis Tract. xiiii. disp. xvi. dub. 4. Card. Gotti Tom. 6. Q. viii. aliique

passim tenent peccatum originale materialiter esse concupiscentiam, formaliter vero privationem originalis iustitiæ. Hæc sententia, quicquid Recentiores scripserint, eadem est cum ea, quam defendit Gregorius noster de Arimino constituens peccatum originale in concupiscentia cum reatu, tamen ille nomen etiam *morbide* qualitatis adhibuit sensu non malo. Nec alia est caterorum discipulorum Augustini doctrina, maxime Petri Manso Tom. 2. de Orig. peccato pag. 72. Nicolai Girken in summa Theologica P. 2. Tract. 3. Q. 2. dub. 2. Leonardi Vanroy de Peccatis cap. ultimo Aurelii Piette 11. Parte cap. 2. quæst. 7. aliorumque fere omnium. Ac nostris consentiunt Caspar Juenin P. vii. dist. 7. quæst. 2. Estius in 2. dist. xxx. paragrapho 9. alii plurimi. Quæ sententia nullo modo rejici debet tanquam memoratæ hæresi affinis; nam docent Nostrates concupiscentiam in renatis separari à reatu, illam remanere, hunc vero prorsus per baptismum deleri, ita ut in baptizatis, in quibus adhuc illa ad agonem luctumque perseverat, nihil sit amplius damnationis antiquæ.

PROPOSITIO I. Originale peccatum non est mala ac perversa substantia, ut affirmavit Illyricus.

2. Opinio Illyrici reprobat.

Vidi.